

Arrest

nr. 164 064 van 14 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. GALOT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 november 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 november 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 juni 2014 en op 20 november 2014.

1.3. Op 2 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 140 044 van 2 maart 2015.

1.4. Verzoeker werd wederom gehoord op 22 september 2015. Op 16 november 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een inwoner van de Arabische Democratische Republiek Sahara bent en in 1977 in het kamp van Al Ayoun bent geboren. U genoot onderwijs in de moskee en later in een reguliere school. U komt uit een politiek geëngageerde familie en uw vader is één van de oprichters van het 'Polisario Front'. Omstreeks '86 of '87 kwam uw vader om het leven in de strijd tegen Marokko. In 1995, op achttienjarige leeftijd, kreeg u de kans om in Cuba uw studies verder te zetten. U verbleef ongeveer drie jaar in Havana en volgde er een opleiding boekhoudkunde. In 1998 keerde u terug naar het kamp met de bedoeling iets voor uw volk terug te doen. Hetzelfde jaar ging u met een neef op zoek naar een schaap dat uit de veestapel van uw familie was ontsnapt. Jullie trokken met een quad de woestijn in en reden op een Marokkaanse mijn. Uw neef kwam om het leven en u raakte ernstig gewond. Uw rechterarm en uw rechteronderbeen werden geamputeerd.

U bent reeds jaren lid van UJSARIO, de jongeren vleugel van POLISARIO, en u zet zich via die organisatie in voor uw volk. Via internet had u contact met diverse partnerorganisaties, onder meer in Europa. In de loop der jaren groeide uw onvrede over de politiek die POLISARIO voerde. U maakte zich onder andere zorgen over de toenemende invloed van het kapitalisme in uw maatschappij, het starre tribale systeem, de politieke immobiliteit, en het gebrek aan diversiteit. Als gevolg daarvan nam u deel aan diverse protestacties.

In 2009 probeerden jullie de dialoog aan te gaan met de regering. Jullie dachten na over de toekomst van de regio en ijverden onder meer voor een economische hervorming, een uitbreiding van het MINURSO-mandaat, en een beperkte ambtstermijn voor leden van de regering. U uitte uw kritiek via een radiostation. Als gevolg daarvan werd u beschuldigd van collaboratie met de Marokkaanse autoriteiten. Uw spullen werden aangeslagen en u werd tweemaal gearresteerd. U kwam telkens vrij na onderhandeling van uw oom, een minister. Uw activisme leidde ook tot een familiaal probleem.

Volgens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ - zie Verklaring, vraag 34) verliet u de Westelijke Sahara op 3 november 2009. U reisde per vliegtuig via Mauretanië en Marokko naar België. Op 14 november 2009 kwam u in België aan. Op 18 november 2009 diende u een asielaanvraag in.

Op 11 juni 2014 werd u op het CGVS gehoord. Vervolgens werd u op 10 juli 2014 uitgenodigd voor een bijkomend gehoor op het CGVS. Op 8 juli 2014 gaf u via uw advocaat te kennen dat u omwille van medische redenen niet op het gehoor aanwezig kon zijn. U staaft dit met een medisch attest (dd. 08/07/2014), geldig van 8 juli 2014 tot en met 27 juli 2014. U ontving een nieuwe uitnodiging voor een bijkomend gehoor, ditmaal op 18 september 2014. Op 17 september 2014 gaf u via uw advocaat te kennen dat u omwille van medische redenen niet op het gehoor aanwezig kon zijn. U staaft dit op 18 september 2014 met een medisch attest (dd. 18/09/2014), geldig van 16 september 2014 tot en met 19 september 2014. Vervolgens werd u voor de derde keer uitgenodigd voor een bijkomend gehoor, ditmaal op 20 november 2014. U verscheen op het gehoor maar weigerde gehoord te worden omdat u vermoedde dat de tolk een Marokkaan was. U beschouwde het als een gebrek aan respect en beweerde de tolk niet te verstaan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: 'Attest Représentation du F. Polisario Pour la Belgique et Luxembourg' - Brussel dd. 16/11/2009, autobiografie, medische attesten en begeleidend schrijven dd. 08/07/2014, schrijven van advocaat dd. 08/07/2014, medisch attest en begeleidend schrijven dd. 18/09/2014, 'certificat médical circonstancié' dd. 18/10/(onleesbaar) in het kader van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, gedetailleerd medisch attest dd. 03/07/2014 in het kader van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Op 2 december 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en die vernietigde op 2 maart 2015 de beslissing van het CGVS.

Op 25 juni 2015 werd u bijgevolg op het CGVS uitgenodigd voor een nieuw gehoor, doch op 24 juni 2015 liet uw raadsman weten dat u omwille van medische redenen niet op het gehoor aanwezig kon zijn, dit stavend aan de hand van een medisch attest waaruit bleek dat u niet capabel was 'lessen bij te wonen of te werken' in de periode van 15 juni tot 3 juli 2015.

Op 17 augustus 2015 werd er u een vraag om inlichtingen opgestuurd waarin er u expliciet werd gevraagd alle documenten neer te leggen ter ondersteuning van uw identiteit en afkomst en u werd gevraagd een gedetailleerd overzicht te geven van uw activisme en oppositiepraktijken. Op 15 september 2015 maakte u een schrijven op waarin u zeer summier uw afkomst en uw profiel schilderde. U voegde hier een aantal foto's aan toe waarop u staat afgebeeld in de Westelijke Sahara.

Op 22 september 2015 werd u andermaal gehoord op het CGVS, dit maal bijgestaan door een tolk die het Hassaniya machtig is. U gaf aan effectief twee keer te zijn gearresteerd, een keer in 2009 naar aanleiding van een demonstratie. Er was een aanhoudingsbevel tegen u uitgevaardigd en u werd meegenomen naar het politiecommissariaat in Rabouni. Vijf dagen later werd u dan overgebracht naar de Zeybia gevangenis in Rabouni. U was immers tot twee jaar veroordeeld, doch na twee maanden werd u vrijgelaten omdat uw medische toestand niet goed was en na bemiddeling van uw stam. U had het ook over een arrestatie naar aanleiding van de door u geuite kritiek op de verdeling van donaties komend uit het buitenland. U werd gearresteerd en meegenomen naar een commissariaat 'aan de buitenkant van de Sahara' en er vijf maanden opgesloten. Na deze arrestaties, zo stelt u, werd u gevraagd om uit de jongerenbeweging van het Polisario te stappen, dit gebeurde op aangeven van de autoriteiten, doch u weigerde hieraan gehoor te geven. Na uw vertrek kregen uw familieleden in die zin problemen dat ze beledigd werden wanneer ze het huis verlieten en op u werden aangesproken. Uw oom, de minister, weigert nog bij hen langs te gaan. Op 23 september 2015, een dag na het gehoor op het CGVS, liet u nog een brief toekomen waarin u elementen herhaalde die u al aangehaald had in kader van uw eerdere gehoren en geschreven verklaringen en met daarin een aantal aanvullende verklaringen.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw familie nauwe banden onderhouden met het Polisario en jullie reeds jarenlang voor deze partij, of daarmee gerelateerde organisaties, actief waren. Zo beweert u dat uw vader één van de oprichters van POLISARIO was (zie CGVS, 11/06/2014, p. 7), dat u uit een gepolitiseerde familie komt (zie Documenten, autobiografie), en dat uw oom een minister is (zie CGVS, 11/06/2014, 14; zie CGVS, 22/09/2015, p. 2). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u zich tot uw vertrek uit de Arabische Democratische Republiek Sahara heeft ingezet voor UJSARIO (zie CGVS, 11/06/2014, p. 10-11 - zie Documenten, autobiografie; zie CGVS, 22/09/2015, p.5; zie CGVS 22/09/2015, p. 5), de jongeren vleugel van Polisario. Verder heeft u de kans gekregen om in Cuba, één van de partnerlanden van de Arabische Democratische Republiek Sahara, te studeren (zie CGVS, 11/06/2014, p. 5, 6, 10; zie CGVS, p. 2). In uw korte autobiografie merkt u op dat een dergelijk privilege niet iedereen gegeven is en tijdens uw gehoor geeft u aan dat uw oom, de minister, hier ook een rol in speelde (zie Documenten, autobiografie; zie CGVS 22/09/2015, p. 2). Dat alles wijst er op dat, indien u hierover de waarheid spreekt, u veeleer op goede voet stond met uw overheid en er over nauwe contacten beschikte. Het is dan ook opmerkelijk dat u momenteel door hen gevisieerd wordt en ternauwernood aan de dood kon ontsnappen.

Bovendien is het opmerkelijk dat u ondanks uw vrees voor Polisario een attest van de vertegenwoordiging van Polisario in België en Luxemburg voorlegt, waarin wordt bevestigd dat u 'Sahrawi' bent (zie Documenten, 'Attest Représentation du F. Polisario Pour la Belgique et Luxembourg' - Brussel - 16/11/2009). Niet in het minst omdat het attest werd opgesteld op 16 november 2009, dus kort na uw aankomst in België en nog vóór uw asielaanvraag (dd. 18/09/2014). Dat u zich tot de partij wendde vooraleer asiel aan te vragen, lijkt allerm minst te wijzen op een vrees voor vervolging vanwege

diezelfde partij. Men mag namelijk verwachten dat u, gezien de ernst van de door u ingeroepen feiten en uw vrees voor Polisario, meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen en niet zomaar de vertegenwoordiging van de vervolgende partij zou benaderen om een dergelijk document te bekomen. Temeer u dan ook nog eens tijdens uw gehoor op 22 september stelt dat men u, na uw beide arrestaties, via de partij gevraagd zou hebben uit de jongerenbeweging te stappen, een vraag waar u geen gevolg aan gaf (zie CGVS, 22/09/2015, p.5). Op het einde van het gehoor stelt u dat het verwijt dat u eerder door het CGVS was gemaakt in haar weigeringsbelissing dd. 2 december 2014, nl. dat u naar het consulaat bent gestapt, geen steek houdt daar het Front Polisario en de RASD officieel gescheiden zijn en daarenboven zou het Front jullie niet vertegenwoordigen (CGVS, 22/09/2015, p. 6). Gezien de door u beweerde problematiek en de door u geschetste gang van zaken, kan uw uitleg hoe dan ook niet overtuigen.

Verder is het opmerkelijk dat u niet het minste bewijs kan voorleggen betreffende uw jarenlange activisme en oppositieactiviteiten (zie CGVS, 11/06/2014, p. 14). Nochtans beweert u dat u bijzonder actief was, zowel in uw organisatie, als in de media, op internet, en met andere partnerorganisaties. Dat u er niet in slaagt om daarvan enig begin van bewijs voor te leggen is dan ook zeer markant (zie CGVS, 11/06/2014, p. 14). Het is bovendien allesbehalve aannemelijk dat u in de onmogelijkheid verkeert om enig begin van bewijs te bekomen. Het doet bijgevolg twijfels rijzen bij uw beweerde persoonlijk activisme.

Op basis van uw biografie en verklaringen kan evenmin worden geconcludeerd dat u moet vrezen voor vervolging. U bent namelijk allesbehalve precies over de ware toedracht van de feiten. Zo staat in uw autobiografie te lezen dat u omwille van uw politiek activisme 'meermaals werd gefolterd' en meerdere periodes in gevangenschap doorbracht (zie Documenten, autobiografie). Tijdens het gehoor maakte u echter geen gewag van foltering. Tijdens het gehoor verklaart u dat de 'verschillende periodes in gevangenschap' in werkelijkheid over twee arrestaties gaat (zie CGVS, 11/06/2014, p. 14). Ook uw verklaringen over uw gevangenschap zijn weinig concreet. Gevraagd om over uw detentie te vertellen verklaart u enkel dat men u van spionage voor de Marokkaanse autoriteiten beschuldigde. U zegt onomwonden dat u er verder niets over te vertellen heeft (zie CGVS, 11/06/2014, p. 14). Dat u bij het uit de doeken doen van uw asielrelaas niet verder geraakt dan dergelijke rudimentaire verklaringen, doet uiteraard twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid ervan. Ook uw autobiografie blijft, in tegenstelling tot de uitvoerige uiteenzetting over uw politiek gedachtegoed, zeer op de vlakte wat betreft de door u ingeroepen asielmotieven. In twee korte paragrafen zegt u weinig meer dan dat u bij UJSARIO actief was, van collaboratie werd beschuldigd, werd gefolterd, en gevangen werd gezet. Het valt ook op dat uw autobiografie geen uitspraak doet over de plaats waar u werd vastgehouden. Op de plaats waar de naam van de gevangenis hoort te staan, staat enkel [...] te lezen (zie Documenten, autobiografie). Tijdens het gehoor op 22 september 2015 geeft u aan gearresteerd te zijn geweest in 2009, tot twee jaar veroordeeld te zijn geweest doch na ongeveer twee maanden opsluiting in de Zeybia gevangenis te Rabouni, vrijgelaten te zijn geweest omwille van uw medische toestand en na bemiddeling van uw stam. Vervolgens werd u een tweede keer gearresteerd en gedurende vijf maanden opgesloten in een commissariaat 'aan de buitenkant van de Sahara' (zie CGVS, 22/09/2015, p. 4). In kader van uw schrijven dat u na het desbetreffende gehoor liet toekomen heeft u het dan weer over een arrestatie in 1999, tijdens dewelke u vijf maanden werd opgesloten en over een tweede arrestatie in 2006 tijdens dewelke u één jaar werd opgesloten (zie schrijven toegevoegd aan uw dossier dd.23/09/2015). Het hoeft geen betoog dat deze wisselende verklaringen uw geloofwaardigheid allerm minst ten goede komen. Bovendien kunt u geen enkel document neerleggen ter staving van uw bewering tweemaal te zijn veroordeeld (zie CGVS, dd. 22/09/2015, p. 5).

Uw verklaringen over de door u ingeroepen asielmotieven zijn dus gezien het geheel van bovenstaande observaties niet overtuigend. Doorheen het eerste gehoor maakt u meermaals gewag van een neurologische aandoening die geheugenproblemen als gevolg heeft (zie CGVS, 11/06/2014, p. 2, 6). Ook tijdens uw gehoor op 22 september geeft u aan 'gaten in uw geheugen' te hebben (zie CGVS, 22/09/2015, p. 2, 4). Tijdens dit specifieke gehoor legt u dan een stuk neer opgemaakt door 'een neuroloog' waaruit moet blijken dat u wat betreft 'oude data' problemen hebt met uw geheugen. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat het hier een 'document' betreft zonder hoofding met daarop een slecht leesbare stempel. Bovendien kan men zich de vraag stellen waarom u zo lang hebt gewacht alvorens een dergelijk stuk neer te leggen. Daarenboven blijkt dat u tijdens het neerschrijven van uw autobiografie een duidelijk overzicht gaf van uw wedervaren en dit in heldere bewoordingen uiteenzette. Ook in uw schrijven van 23 september 2015 gaf u een duidelijke en chronologische uiteenzetting van de ijkpunten in uw leven.

U beweert dat u in 1998 ernstig gewond geraakte bij de ontploffing van een landmijn. Uit een lezing van uw verklaringen en uw autobiografie blijken er echter een aantal incoherenties op te duiken. Zo beweert u tijdens het gehoor dat uw neef en nog een ander familielid bij het incident om het leven kwamen (zie CGVS, 11/06/2014, p. 9). In uw autobiografie heeft u het echter over een 'vriend' (zie Documenten, autobiografie) en in uw aanvullend schrijven betreft het weer uw neef (aanvullend schrijven dd. 23/09/2015). Verder legt u geen onomstotelijk bewijs voor waaruit blijkt dat u effectief gewond raakte bij de ontploffing van een landmijn. Het ene medische attest in het kader van uw aanvraag tot medische regularisatie (dd. 18/10/[...]) meldt weliswaar uw verklaringen over de ontploffing, maar doet verder geen uitspraak over de feiten. Het medisch attest in het kader van uw aanvraag tot medische regularisatie (dd. 03/07/2014) vermeldt op zijn beurt geen reden voor de amputatie van uw rechterarm en -been. Los daarvan, en gesteld dat u werkelijk slachtoffer werd van het door u beschreven voorval, volstaat dit niet om van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te spreken. Het betreft namelijk een eenmalig, geïsoleerd incident waarbij u op jammerlijke wijze betrokken raakte. Het gebruikte explosief was niet persoonlijk tegen u gericht en in de jaren die volgden waren er geen bijkomende aanwijzingen dat u werd geviséerd met het oog op vervolging. Dit terwijl u naar eigen zeggen nog tot 2009 in het kamp verbleef. Er zijn met andere woorden goede redenen om aan te nemen dat dergelijke feiten zich niet meer opnieuw zullen voordoen.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De medische attesten doen enkel een uitspraak over uw medische toestand, maar spreken zich verder niet uit over de door u ingeroepen asielmotieven. Hetzelfde geldt voor het attest van Polisario en de kopie van uw identiteitskaart. Die spreken zich allerm minst uit over uw asielmotieven, integendeel (zie boven). Wel hebben ze betrekking op uw identiteit en afkomst, waaraan op zich niet hoeft getwijfeld te worden. In kader van de vraag om inlichtingen stuurde u ook een aantal foto's op waaruit uw afkomst moet blijken. Dient in dezer te worden opgemerkt, en zoals reeds werd aangestipt, dat hieraan niet hoeft te worden getwijfeld. Ook uw autobiografie en uw bijkomende neergeschreven verklaringen veranderen niets aan de beslissing van het CGVS. Het betreft namelijk documenten die u zelf heeft opgesteld en waarvan de inhoud niet valt te verifiëren. Deze document hebben dan ook nauwelijks enige bewijswaarde. Uit analyse van de inhoud van deze stukken is bovendien gebleken dat ze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven (zie boven).

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat er op iedere asielzoeker de individuele verantwoordelijkheid rust om met de bevoegde (asiel)instanties samen te werken teneinde een correcte inschatting mogelijk te maken van de nood aan internationale bescherming waarop de asielzoeker zich beroept. Wanneer een asielzoeker moedwillig aan deze verantwoordelijkheid verzaakt én indien er geen elementen worden aangehaald waaruit blijkt dat de asielzoeker niet in de mogelijkheid verkeerde om zijn verantwoordelijkheid op te nemen, heeft dit nefaste gevolgen voor zijn algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging. Op die manier maakt hij het namelijk onmogelijk om een correct en volledig beeld te verkrijgen wat betreft zijn asielmotieven. Dergelijk gedrag is uiteraard niet compatibel met een gegronde vrees voor vervolging zoals gedefinieerd in de vluchtelingenconventie. In de loop van uw asielprocedure werd duidelijk dat er sprake is van een ernstig gebrek aan medewerking van uwentwege. Reeds tijdens het eerste gehoor op 11 juni 2014 belemmert u het werk van de verantwoordelijke 'protection officer' (PO). U reageert vrij snel en zonder duidelijke aanleiding geagiteerd op de vragen van de 'protection officer' van het CGVS. Zo verwijt u hem de verkeerde vragen te stellen wanneer hij u polst naar de Sahrawi-vluchtelingenkampen in de regio. Gevraagd naar het kamp van Tindouf antwoordt u onder meer dat 'de vraag niet klopt' en maant u de 'protection officer' aan om 'direct te zijn'. U verklaart dat hij u 'eerst indirecte vragen stelt om pas daarna op directe wijze vragen te stellen'. Vervolgens geeft de 'protection officer' uitleg over het waarom van bepaalde vragen en wordt uitgelegd dat dergelijke vragen worden gesteld opdat het CGVS zich een beeld kan vormen van uw precieze asielmotieven. U antwoordt daarop dat u de vragen zal beantwoorden, maar dat de 'protection officer' 'goede vragen, wat een vraag heet, dient te stellen' (zie CGVS, 11/06/2014, p. 8-9). Vervolgens gaat het interview schijnbaar zonder problemen verder, tot het moment dat er wordt gevraagd naar uw politieke activiteiten. Alhoewel de 'protection officer' u het woord geeft, u meedeelt dat u vrijuit kan praten zolang het een antwoord op de vraag is, antwoordt u dat 'het geen zin heeft om zo verder te gaan' en dat u 'voorstelt om het gehoor stop te zetten'. U verklaart dat u 'de kans wil krijgen om te antwoorden ofwel zal stoppen' (zie CGVS, 11/06/2014, p. 11). Dat u zonder duidelijk aanwijsbare reden uw eigen voorwaarden stelt en zelfs aanstuurt op een stopzetting van het gehoor, kan reeds als een manifest gebrek aan medewerking worden gezien. Desondanks

wordt het gehoor verder gezet, dit nadat de 'protection officer' tot tweemaal toe benadrukt dat u de kans krijgt om vrijuit uw relaas uiteen te zetten. Uit het vervolg van het gehoor blijkt dat u ruimschoots de kans kreeg om binnen het voorziene tijdsframe uw asielmotieven uit de doeken te doen (zie CGVS, 11/06/2014, p. 12-15). Meer zelfs, op het einde van het interview geeft u te kennen dat wat u betreft, u duidelijk was en voldoende heeft verteld over uw activiteiten (zie CGVS, 11/06/2014, p. 14). Desondanks laat u zich op het einde van het gehoor plots ontvallen dat u 'had gehoopt op een betere sfeer tijdens het interview'. Gevraagd om toe te lichten waar het volgens u verkeerd liep, zodat daar rekening mee kan worden gehouden, verklaart u dat 'u zich niets meer kan herinneren'. U wenst ook niets toe te voegen omdat 'u het heeft gehad, en uw hersenen zijn dichtgeklapt' (zie CGVS, 11/06/2014, p. 15). Tijdens het eerste gehoor was dus bezwaarlijk sprake van een volledige medewerking van uwentwege. Uw manifest gebrek aan medewerking komt volledig aan de oppervlakte tijdens het tweede gehoor. Nog voor het gehoor van 20 november 2014 kan aanvangen, geeft u te kennen dat u weigert samen te werken met de aanwezige tolk. U vermoedt namelijk dat de tolk van Marokkaanse afkomst is (zie CGVS, 20/11/2014, p. 1). De 'protection officer' onderneemt vervolgens een poging om een oplossing te zoeken en wijst er op dat de tolken volstrekt neutraal zijn en een bepaalde deontologie volgen. U blijft echter categoriek elke vorm van medewerking weigeren (zie CGVS, 20/11/2014, p. 2). In plaats daarvan heeft u het over een gebrek aan respect (zie CGVS, 20/11/2014, p. 2-3) en maakt u de 'protection officer' op minachtende toon duidelijk dat 'zijn paternalisme' en zijn 'blablabla' bij u niet werken (zie CGVS, 20/11/2014, p. 2). U richt zich tot de tolk en verklaart vlakaf dat u niet van plan bent om naar hem te luisteren, ook al is het 'niets persoonlijks' (zie CGVS, 20/11/2014, p. 2). Vervolgens verklaart u vreemd genoeg dat u en de tolk elkaar niet begrijpen, omdat u 'Hassaniya' spreekt en de tolk die taal niet machtig is. U voegt er aan toe dat u zelf geen 'Derrija' (het Noord-Afrikaans dialect van het Arabisch) of 'klassiek Arabisch' begrijpt, talen die de tolk wel machtig is (zie CGVS, 20/11/2014, p. 3). Het is echter geenszins geloofwaardig dat u en de tolk elkaar niet konden begrijpen, en dat u het Arabisch niet machtig bent. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat u expliciet de bijstand verzocht van een tolk die het Arabisch machtig is. Ook bij het invullen van de Verklaring bij de DVZ werd u zonder probleem bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is (zie Verklaring, toegevoegd aan het administratief dossier). Tijdens het eerste gehoor waren er evenmin communicatieproblemen tussen u en de Arabisch sprekende tolk, ook al gaf u ook toen te kennen dat u enkel Hassaniya sprak (zie CGVS, 11/06/2014, p. 1). Uw weigering om met de tolk samen te werken is dus allerm minst een gevolg van een communicatieprobleem. U eiste vervolgens een nieuwe tolk en stelt voor om het gehoor in het Frans verder te zetten (zie CGVS, 20/11/2014, p. 2-3). Vreemd genoeg verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u het Frans onvoldoende machtig bent om in die taal te worden gehoord (zie CGVS, 11/06/2014, p. 1), zodat dit duidelijk geen optie is om het gehoor verder te zetten. Wanneer de 'protection officer' én uw advocaat u er op wijzen dat uw weigering om het gehoor verder te zetten als een gebrek aan medewerking wordt beschouwd en tot een negatieve beslissing kan leiden, verklaart u onomwonden dat een negatieve beslissing u 'niet interesseert' en 'niet het einde van de wereld is' (zie CGVS, 20/11/2014, p. 2). Het hoeft geen betoog dat dergelijke uitspraken allerm minst wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.

Voor het gehoor van 20 november 2014 liet u trouwens twee eerdere gehoren annuleren wegens (niet gespecificeerde) medische redenen. Het gehoor van 10 juli 2014 werd geannuleerd op basis van een medisch attest waarin enkel staat dat u wegens ziekte in de onmogelijkheid verkeert om cursussen bij te wonen, maar wel de toestemming heeft om het huis te verlaten (zie Documenten, 'attestation d'incapacité de travail' dd. 08/07/2014). U voegt er twee medische attesten aan toe die werden opgesteld in het kader van uw aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter (zie Documenten, medische attesten dd. 08/07/2014 + begeleidend schrijven, 'certificat médical circonstancié' dd. 18/10/[...] in het kader van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, gedetailleerd medisch attest dd. 03/07/2014 in het kader van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980). Die attesten doen echter op geen enkele manier uitspraak over de redenen waarom u op 10 juli 2014 niet op het gehoor aanwezig kon zijn. Vervolgens laat u ook het gehoor van 18 september 2014 annuleren. U doet dit op 17 september 2014, dus daags voor het gehoor. Pas de volgende dag, op 18 september 2014, legt u een doktersbriefje voor waaruit blijkt dat u wegens ziekte niet in staat bent om cursussen bij te wonen, maar wel de toestemming heeft om het huis te verlaten (zie Documenten, medisch attest en begeleidend schrijven dd. 18/09/2014). Het doktersbriefje is bovendien slechts geldig van 17 tot en met 19 september, met andere woorden: van 1 dag voor het geplande gehoor, tot 1 dag erna. Dat u uw afwezigheid dient te verantwoorden met een medisch attest dat a posteriori werd opgesteld is uiteraard opvallend. U voegt er een voorschrift aan toe voor Fucidin-crème, een antibioticum en huidzalf, maar het is allesbehalve duidelijk op welke manier het aantoont waarom u niet op het gehoor kon verschijnen. Ook aan de uitnodiging om zich op 25 juni 2015 aan te bieden geeft u geen gevolg en laat u via uw advocaat één

dag voor het gehoor weten dat u ziek bent. Uw gedrag tijdens uw asielprocedure is bijgevolg niet in overeenstemming te brengen met de procedures en criteria voor het toekennen van de vluchtelingenstatus, waarin wordt gesteld dat een asielzoeker zijn volledige medewerking dient te verlenen en alle relevante informatie over zichzelf en zijn asielmotieven dient mee te delen. Dit heeft een nefaste invloed op de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging en de door u ingeroepen asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut, minstens voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de vluchtelingenstatus, de subsidiaire beschermingsstatus en de bewijslast, voert verzoeker aan dat de vermeende tegenstrijdigheden en het vermeende gebrek aan samenwerking tijdens de loop van zijn asielprocedure geen afbreuk kunnen doen aan de essentie van zijn relaas. Volgens verzoeker heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het formuleren van de bestreden beslissing blind gestaan op bepaalde inconsistenties over feiten die allesbehalve relevante bijzonderheden zijn, om zo zijn aanvraag ten onrechte als ongegrond af te wijzen. Als men immers de huidige algemene situatie in de Westelijke Sahara enerzijds, en de concrete feitelijke antecedenten waarnaar hij verwijst in zijn asielrelaas en ter staving waarvan hij stukken voorlegt anderzijds, in aanmerking neemt, dan kan men naar het oordeel van verzoeker – in weerwil van de beslissing van het Commissariaat-generaal – niet anders dan vaststellen dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

In een eerste onderdeel tracht verzoeker de vermeende twijfel over zijn geloofwaardigheid te ontkrachten. Verzoeker voert aan dat hij gedurende lange tijd inderdaad een goede band had met zijn regering en Polisario. Doch na verloop van tijd groeide zijn onvrede over de politiek van zijn regering en begon hij kritiek daarop te uiten en aan protestacties deel te nemen. Verzoeker meent dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening houdt met het feit dat hij oorspronkelijk een goede verstandhouding had met Polisario, maar dat pas na het uiten van kritiek deze goede verstandhouding was omgeslagen in vervolging. Het argument van het Commissariaat-generaal inzake de oorspronkelijke goede verstandhouding met zijn regering en met Polisario is naar het oordeel van verzoeker dan ook ongegrond. Dat verzoeker, ondanks zijn vrees voor Polisario, een attest van de vertegenwoordiging van Polisario in België en Luxemburg kan voorleggen welk kort na zijn aankomst in België werd opgesteld, verklaart verzoeker door het feit dat de vertegenwoordiging van Polisario in België en Luxemburg geen consulaat of ambassade is en niet de regering van de Arabische Democratische Republiek Sahara vertegenwoordigt. De macht van deze vertegenwoordiging is volgens verzoeker in België zeer beperkt. Waar hem nog een gebrek aan bewijzen wordt verweten, laat verzoeker gelden dat hij op korte termijn diende te vluchten en dat hij niet in de mogelijkheid verkeerde om allerlei schriftelijke bewijzen met zich mee te nemen. Het Commissariaat-generaal staart zich bij het formuleren van de bestreden beslissing blind op het ontbreken van bewijzen en houdt ten onrechte geen rekening met de werkelijke feiten, aldus verzoeker, die meent dat het gebrek aan schriftelijke bewijzen wordt misbruikt teneinde zijn asielaanvraag te weigeren.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat op grond van zijn verklaringen en biografie niet kan worden geconcludeerd dat hij moet vrezen voor vervolging. Verzoeker herhaalt dat hij omwille van zijn politieke overtuiging en de geuite kritiek tot tweemaal toe werd opgesloten. Na deze tweede maal besloot hij om onder te duiken en het land uit te vluchten vooraleer hij verdere en/of zwaardere daden van vervolging zou moeten ondergaan. Het is dus duidelijk net deze vrees voor vervolging in zijn hoofdte vanwege zijn politieke activiteiten die er toe heeft geleid dat hij het land ontvluchtte, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat het duidelijk moge zijn dat een binnenlandse verhuis geen optie was. Verzoeker verduidelijkt dat het niet door Marokko bezette gedeelte van de Westelijke Sahara te klein is om de

overheid van de Arabische Democratische Republiek Sahara te ontvluchten. Bovendien is onderduiken niet evident voor hem gelet op zijn handicap en nood aan medische bijstand. Verder zou het, gelet op zijn politieke verleden binnen Polisario (voor het tij daar keerde) en zijn persoonlijke leed (overlijden vader in de oorlog met Marokko, leven in vluchtelingenkampen en zware verwondingen ingevolge Marokkaans landmijn), volgens verzoeker onmenselijk zijn om te eisen dat hij naar Marokko vlucht. Niettegenstaande zijn kritiek op de overheid van de Arabische Democratische Republiek Sahara voelt verzoeker zich nog steeds *Saharoui* en in geen geval Marokkaan. Bovendien is het niet zeker dat hij zelfs op Marokkaans grondgebied veilig zou zijn voor zijn regering, aldus nog verzoeker, die dan ook meent dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en dat de bestreden beslissing bijgevolg dient te worden hervormd. Mocht dit niet mogelijk zijn, vraagt verzoeker minstens de mogelijkheid te krijgen om de redenen voor zijn vrees voor vervolging te kunnen uitleggen in een nieuw interview, in de aanwezigheid van een tolk die niet van Marokkaanse afkomst is, aangezien het Commissariaat-generaal nog steeds van mening is dat op basis van zijn bibliografie en zijn huidige verklaringen niet kan worden geconcludeerd dat hij moet vrezen voor vervolging. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat het Commissariaat-generaal over bepaalde zaken nog steeds geen duidelijkheid heeft. Deze onduidelijkheden kunnen worden toegelicht tijdens een nieuw interview. Tot slot benadrukt verzoeker nog dat hij zijn lichamelijke verwondingen (amputatie rechterarm en -been) wel degelijk opliep bij een ontploffing van een Marokkaanse landmijn. Niettegenstaande het feit dat dit een eenmalig incident betreft, moet deze gebeurtenis naar mening van verzoeker in verband worden gebracht met alle andere elementen uit zijn asielprocedure en kan er bijgevolg ook niet anders dan worden besloten dat er wel degelijk sprake is van vervolging.

In een derde en laatste onderdeel betwist verzoeker dat hij een gebrek aan medewerking toonde in de loop van de asielprocedure. Verzoeker benadrukt vooreerst dat het vermeend gebrek aan medewerking reeds werd aangehaald in de eerste beslissing van het Commissariaat-generaal van 2 december 2014 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker. Verzoeker heeft dit vermeend gebrek aan medewerking reeds uitvoerig betwist in het verzoekschrift tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal van 2 december 2014 en heeft nadien ook zijn volledige samenwerking verleend aan de asielinstanties teneinde een correcte inschatting mogelijk te maken. Verzoeker vindt het dan ook opmerkelijk dat de thans bestreden beslissing het gebrek aan medewerking opnieuw aanhaalt en geen rekening houdt met de tegenargumenten die hieromtrent werden geformuleerd in het verzoekschrift tegen de eerste beslissing van het Commissariaat-generaal. Bovendien gaat het Commissariaat-generaal volledig voorbij aan het feit dat hij volledig heeft meegewerkt aan het verhoor en, in de mate van het mogelijke, de gevraagde documenten en informatie heeft overgemaakt aan de asielinstanties, aldus nog verzoeker.

Wat betreft zijn gedrag tijdens het eerste interview, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij kritiek uitte op de *protection officer* zijn vragen omdat deze vragen hem verwarden en hij niet echt begreep wat de *protection officer* wenste te weten. Vaak begreep verzoeker pas na enkele herformuleringen de toedracht van de vragen. Waarop terug vragen volgden welke verzoeker niet meteen begreep. Bijgevolg werd hij na verloop van tijd gefrustreerd en zei hij aan de *protection officer* dat deze betere vragen diende te stellen. Verzoeker wijst erop dat hij sinds 2009 wacht op de kans om zijn verhaal te kunnen uitleggen en stelt dat hij het jammer vond dat hij zich niet kon uitdrukken en dat er geen goede communicatie tot stand kwam tussen hem en de *protection officer*. Deze communicatie werd volgens verzoeker nog verder bemoeilijkt door het feit dat de aanwezige tolk geen *hassaniya* sprak en hij bijgevolg niet alles even goed begreep. Verzoeker stelt dat hij dit op het einde van het eerste interview nog uitdrukkelijk heeft aangehaald. Hij begrijpt dan ook niet in welke mate zulke terechte kritiek als een gebrek aan medewerking kan worden beschouwd.

Voorts betwist verzoeker ten stelligste dat zijn weigering om het tweede interview in het bijzijn van een Marokkaanse tolk af te leggen een manifest gebrek aan medewerking uitmaakt. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen totaal geen rekening houdt met de geopolitieke situatie in de Westelijke Sahara. Zo bestaat al gedurende decennia een gewapend conflict tussen de Marokkaanse overheid en de Arabische Democratische Republiek Sahara en het Polisario. Het conflict nam zelfs die omvang aan dat interventie door de Verenigde Naties was vereist (MINURSO missie). Bovendien heeft verzoeker ook familiale en persoonlijke redenen om een tolk van Marokkaanse afkomst te weigeren. Zo kwam zijn vader om in de strijd tegen Marokko in 1986 of 1987, groeide hij op in vluchtelingenkampen ingevolge het gewapend conflict tussen de Marokkaanse overheid en Arabische Democratische Republiek Sahara en verloor hij zijn rechterarm en -been ingevolge een ontploffing van een Marokkaanse landmijn. Bovendien overleed verzoeker zijn neef bij deze ontploffing. Gelet op voormelde elementen, acht verzoeker het dan ook meer dan begrijpelijk dat hij een hoge mate van argwaan en aversie koestert ten aanzien van een tolk van Marokkaanse afkomst en dat hij geen vertrouwen heeft in de neutraliteit van zulke tolk. Dat de tolken bij het Commissariaat-generaal dan wel

geacht worden neutraal te zijn en gebonden zijn aan een deontologische code doet hieraan geen afbreuk, aldus verzoeker, die stelt dat hij het recht heeft om zijn verhaal in alle vertrouwen te vertellen. Verzoeker vindt het feit dat het Commissariaat-generaal totaal geen rekening hield met deze gevoeligheden dan ook een enorm gebrek aan respect, te meer daar hij reeds tijdens het eerste interview duidelijk aangaf dat hij niet met een Marokkaanse tolk wenste te worden geconfronteerd. Het Commissariaat-generaal ging echter volledig voorbij aan voormelde gevoeligheden en stelde koudweg tijdens het tweede interview dat indien hij de Marokkaanse tolk niet zou aanvaarden, dit zou worden beschouwd als een gebrek aan medewerking. Zulk gebrek zou dan een negatieve impact op zijn asielaanvraag hebben. Verzoeker is van oordeel dat zulke mededeling hem ongeoorloofd onder druk zette teneinde te bewerkstelligen dat hij afstand zou doen van zijn rechten. Tot slot wenst verzoeker te verduidelijken dat hij niet vermoedde dat de tolk van Marokkaanse afkomst was, zoals verkeerdelijk weergegeven in de bestreden beslissing, maar dat hij dit rechtstreeks aan de betrokken tolk heeft gevraagd. Deze laatste bevestigde dat hij van Marokkaanse afkomst was.

Daarnaast wenst verzoeker te verduidelijken dat hij ten tijde van zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dacht dat hij gewoon in het algemeen moest aanduiden in welke taal hij wenste gehoord te worden. Hij was er zich naar eigen zeggen niet van bewust dat hij het type Arabisch diende te specificeren. Verder meent verzoeker dat het net een teken is van zijn medewerking dat hij het eerste verhoor toch met een Arabisch sprekende tolk heeft afgelegd, hoewel hij niet alles perfect verstond. Nog meer vindt verzoeker het een bewijs van zijn constructieve houding dat hij tijdens het tweede verhoor een alternatief voorstelde (namelijk het verhoor in het Frans voeren ook al beheerst hij deze taal zeer beperkt) in plaats van alleen het verhoor te weigeren wegens de tussenkomst van een Marokkaanse tolk. Verzoeker betreurt dan ook dat het Commissariaat-generaal zulke acties in zijn nadeel uitlegt.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt verwezen naar zijn uitspraken dat de *protection officer* zijn '*blablabla*' en '*paternalisme*' niet bij hem werken en dat een negatieve beslissing hem '*niet interesseert*' en '*niet het einde van de wereld is*', wenst verzoeker toe te lichten dat hij door de houding van het Commissariaat-generaal tijdens het tweede interview gechoqueerd en beledigd was. Het koudweg negeren van de begrijpelijke gevoeligheden in zijn hoofd ten aanzien van Marokko kwam volgens verzoeker zeer onrespectvol, zelfs provocerend over. Bovendien voelde hij zich gechanteerd door de mededeling dat indien hij de Marokkaanse tolk zou weigeren, dit hem op negatieve wijze zou worden aangerekend. Bijgevolg werd hij gefrustreerd en geagiteerd, waardoor hij begrijpelijkerwijze emotioneel reageerde. Verzoeker stelt dat zijn uitspraken dat een negatieve beslissing hem '*niet interesseert*' en '*niet het einde van de wereld is*' in deze context dienen te worden gekaderd. Verzoeker verduidelijkt nog dat hij zich op het ogenblik van deze uitspraken wederom geconfronteerd zag met een – in zijn ogen – willekeurig en onrechtvaardig handelende overheidsinstantie. Gelet op zijn vorige negatieve ervaringen met overheidsinstanties, zijnde de Marokkaanse overheid en de overheid van de Arabische Democratische Republiek Sahara, geloofde verzoeker dan ook niet meer in een correcte afhandeling van zijn zaak. Bovendien kwamen de opmerkingen van de *protection officer* over deontologische codes van tolken effectief paternalistisch over in de leefwereld van verzoeker, welke gedurende zijn hele leven werd geconfronteerd met de harde realiteit van het gewapend conflict in de regio van de Westelijke Sahara. In zulke leefwereld zijn deontologische codes dan ook van geringe waarde.

Waar hem nog wordt verweten dat hij tweemaal een gepland verhoor annuleerde wegens medische redenen zonder dit voldoende te bewijzen, benadrukt verzoeker dat hij de nodige medische attesten steeds heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. Verzoeker vindt het opmerkelijk dat het Commissariaat-generaal niet eerder verdere uitleg over zijn annulatie om medische redenen heeft gevraagd en dat hij dit middels de negatieve beslissing diende te vernemen. Verzoeker verduidelijkt dat bij de ontploffing van de landmijn ook zijn hoofd ernstig gewond is geraakt. Ingevolge deze hoofdwonde heeft hij ernstige neurologische en psychologische schade opgelopen, welke van tijd tot tijd in gradatie toenemen. Verzoeker wijst erop dat hij dit duidelijk heeft meegedeeld tijdens het eerste verhoor, dat hij de littekens die hij aan zijn hoofd opliep heeft getoond en dat hij verder heeft meegedeeld dat deze verwondingen tot een verwarrende uitleg en geheugenproblemen aanleiding kunnen geven. Ten tijde van de annulatie van de twee verhoren, kreeg verzoeker naar eigen zeggen een hevige opstoot van zijn neurologische en psychologische kwalen. Zijn behandelende arts achtte het niet verantwoord dat hij in die toestand een verhoor zou afleggen gezien de zware druk die dit met zich meebrengt en de mentale capaciteit vereist om lange conversaties te voeren en de nodige antwoorden te geven. Verzoeker benadrukte nochtans tegenover zijn behandelende arts het belang van deze verhoren. De behandelende arts deelde mee dat de medische attesten voldoende zouden moeten zijn ter staving van verzoeker zijn afwezigheid en dat hij geen weet had van specifieke documenten voor het Commissariaat-generaal. Tot slot benadrukt verzoeker dat hij niet op voorhand weet wanneer hij een opstoot krijgt van zijn neurologische en psychologische kwalen. Hij licht toe dat dit plots gebeurde op 17 september 2014 (dag voor het geplande tweede gehoor) en dat hij niet meteen terecht kon bij zijn

behandelende arts. Dit kon pas de volgende dag, wat het 'a posteriori opgestelde medisch attest' - zoals aangehaald door het Commissariaat-generaal - eenvoudig verklaart.

Ook op het op 25 juni 2015 geplande gehoor kon verzoeker omwille van medische redenen niet aanwezig zijn. Bovendien werd zijn afwezigheid andermaal gestaafd door een medisch attest. Verzoeker vindt het dan ook opmerkelijk dat het Commissariaat-generaal, die ondertussen kennis heeft van de mogelijke plotse ernstige neurologische en psychologische kwalen, andermaal zijn afwezigheid (die nochtans medisch verantwoord was) als een grond voor het vermeende gebrek aan samenwerking aanvoert.

Er worden geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) uit zijn verklaringen en zijn korte autobiografie blijkt dat, indien hij hierover de waarheid spreekt, hij veeleer op goede voet stond met zijn overheid zodat het dan ook opmerkelijk is dat hij momenteel door hen wordt geïsoleerd en dat hij ternauwernood aan de dood kon ontsnappen, (ii) het opmerkelijk is dat hij ondanks zijn vrees voor Polisario een attest van de vertegenwoordiging van Polisario in België en Luxemburg voorlegt waarin wordt bevestigd dat hij 'Sahrawi' is, niet in het minst omdat het attest werd opgesteld op 16 november 2009, dus kort na zijn aankomst in België en nog vóór zijn asielaanvraag en het gegeven dat hij zich tot de partij wendde vooraleer asiel aan te vragen allerminst lijkt te wijzen op een vrees voor vervolging vanwege diezelfde partij, (iii) hij niet het minste bewijs kan voorleggen betreffende zijn jarenlang activisme en oppositiepraktijken en het allesbehalve aannemelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om enig begin van bewijs te bekomen, (iv) hij in zijn biografie en verklaringen allesbehalve precies is over de ware toedracht van de feiten, ook zijn verklaringen over zijn gevangenschap weinig concreet zijn, hij niet verder geraakt dan rudimentaire verklaringen, die bovendien sterk wisselen en hij geen enkel document kan neerleggen ter staving van zijn bewering tweemaal te zijn veroordeeld, (v) hij doorheen het eerste gehoor meermaals gewag maakte van een neurologische aandoening die geheugenproblemen als gevolg heeft, hij ook tijdens zijn gehoor op 22 september 2015 aangeeft 'gaten in zijn geheugen' te hebben en hij tijdens dit gehoor een stuk neerlegt opgemaakt door 'een neuroloog' waaruit moet blijken dat hij wat betreft 'oude data' problemen heeft met zijn geheugen doch het hier een 'document' betreft zonder hoofding met daarop een slecht leesbare stempel, bovendien de vraag kan worden gesteld waarom hij zo lang heeft gewacht alvorens een dergelijk stuk neer te leggen, daarenboven blijkt dat hij tijdens het neerschrijven van zijn autobiografie een duidelijk overzicht gaf van zijn wedervaren en dit in heldere bewoordingen uiteenzette en hij ook in zijn schrijven van 23 september 2015 een duidelijke en chronologische uiteenzetting van de ijkpunten in zijn leven gaf, (vi) hij beweert dat hij in 1998 ernstig gewond raakte bij de ontplofing van een landmijn doch zijn verklaringen en zijn autobiografie een aantal incoherenties dienaangaande bevatten zoals wordt toegelicht, hij geen onomstotelijk bewijs voorlegt waaruit blijkt dat hij effectief gewond raakte bij de ontplofing van een landmijn en, gesteld dat hij werkelijk slachtoffer werd van het door hem beschreven voorval, dit eenmalig geïsoleerd incident waarbij hij op jammerlijke wijze betrokken raakte niet volstaat om van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te spreken daar het gebruikte explosief niet tegen hem persoonlijk was gericht en er in de jaren die volgden geen bijkomende aanwijzingen waren dat hij werd geïsoleerd met het oog op vervolging, dit terwijl hij naar eigen zeggen nog tot 2009 in het kamp verbleef, (vii) de door hem voorgelegde documenten niets veranderen aan bovenstaande appreciatie, zoals wordt toegelicht en (viii) zijn gedrag tijdens zijn asielprocedure niet in overeenstemming te brengen is met de procedures en criteria voor het toekennen van de vluchtelingenstatus, waarin wordt gesteld dat een asielzoeker zijn volledige medewerking dient te verlenen en alle relevante informatie over zichzelf en zijn asielmotieven dient mee te delen, hetgeen een nefaste invloed heeft op de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging en de door hem ingeroepen asielmotieven.

2.3. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker op bepaalde ogenblikken tijdens de gehoren een duidelijk gebrek aan medewerking kan worden verweten, dient na de lezing van het administratief dossier te worden besloten dat verzoeker er middels zijn verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen. Hij maakt immers allerminst aannemelijk daadwerkelijk van collaboratie met de Marokkaanse autoriteiten te zijn beschuldigd en om die reden tweemaal gearresteerd te zijn geweest.

2.3.1. Verzoeker beweert dat hij reeds jaren lid is van Ujsario, de jongeren vleugel van Polisario, en dat hij zich via die organisatie inzet voor zijn volk. Via internet zou hij contact hebben gehad met diverse

partnerorganisaties, onder meer in Europa. In de loop der jaren groeide naar eigen zeggen zijn onvrede over de politiek die Polisario voerde. Hij maakte zich onder andere zorgen over de toenemende invloed van het kapitalisme in de maatschappij, het starre tribale systeem, de politieke immobiliteit, en het gebrek aan diversiteit. Als gevolg daarvan zou verzoeker hebben deelgenomen aan diverse protestacties. In 2009 probeerden zij de dialoog aan te gaan met de regering. Zij dachten na over de toekomst van de regio en ijverden onder meer voor een economische hervorming, een uitbreiding van het MINURSO-mandaat, en een beperkte ambtstermijn voor leden van de regering. Verzoeker zou zijn kritiek hebben geuit via een radiostation.

Gelet op verzoekers bewering dat hij bijzonder actief was, zowel in zijn organisatie als in de media, op internet en met andere partnerorganisaties, mag het ten zeerste verbazen en is het niet aanvaardbaar dat hij niet het minste begin van bewijs kan voorleggen betreffende zijn jarenlange activisme en zijn oppositieactiviteiten. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing is het bovendien allesbehalve aannemelijk dat hij in de onmogelijkheid zou verkeren om hieromtrent enig bewijsstuk te bekomen. Waar verzoeker het totale gebrek aan documenten tracht te vergoelijken, stellende dat hij op korte termijn diende te vluchten en dat hij niet in de mogelijkheid verkeerde om allerlei schriftelijke bewijzen met zich mee te nemen, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Vooreerst blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij na zijn tweede arrestatie niet is ondergedoken zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, doch hij gewoon zijn activiteiten hervatte, niettegenstaande de autoriteiten hem via de partij zouden gevraagd hebben om uit de jongerenbeweging van Polisario te stappen. Verzoeker stelt dat hij in deze periode werd gesurveilleerd doch hij maakte voor het overige geen gewag van verdere problemen met de autoriteiten (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Uit deze verklaringen kan dan ook allerminst blijken dat verzoeker hals over kop het land zou zijn moeten ontvluchten waarbij hij niet de tijd zou hebben gehad om documenten met zich mee te nemen. Bovendien bevindt verzoeker zich reeds sinds november 2009 in België en werd hem reeds tijdens zijn eerste gehoor dd. 11 juni 2014 uitdrukkelijk gewezen op het belang om documenten ter staving van zijn activiteiten en de door hem beweerde problemen te verkrijgen (administratief dossier, stuk 9, p. 14-15). Gelet op het feit dat verzoeker er in al de jaren sinds zijn komst naar België niet in geslaagd is om de nodige documenten te bekomen die zijn relaas kunnen ondersteunen, maakt hij geenszins aannemelijk dat hij hiertoe voldoende inspanningen heeft geleverd en dat hij aldus heeft voldaan aan de plicht tot medewerking die op hem rust. Het volledig gebrek aan stavingstukken in dit verband doet dan ook ernstige twijfels rijzen bij verzoekers beweerde persoonlijk politiek activisme en houdt een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

2.3.2. Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw familie nauwe banden onderhouden met het Polisario en jullie reeds jarenlang voor deze partij, of daarmee gerelateerde organisaties, actief waren. Zo beweert u dat uw vader één van de oprichters van POLISARIO was (zie CGVS, 11/06/2014, p. 7), dat u uit een gepolitiseerde familie komt (zie Documenten, autobiografie), en dat uw oom een minister is (zie CGVS, 11/06/2014, 14; zie CGVS, 22/09/2015, p. 2). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u zich tot uw vertrek uit de Arabische Democratische Republiek Sahara heeft ingezet voor UJSARIO (zie CGVS, 11/06/2014, p. 10-11 - zie Documenten, autobiografie; zie CGVS, 22/09/2015, p.5; zie CGVS 22/09/2015, p. 5), de jongeren vleugel van Polisario. Verder heeft u de kans gekregen om in Cuba, één van de partnerlanden van de Arabische Democratische Republiek Sahara, te studeren (zie CGVS, 11/06/2014, p. 5, 6, 10; zie CGVS, p. 2). In uw korte autobiografie merkt u op dat een dergelijk privilege niet iedereen gegeven is en tijdens uw gehoor geeft u aan dat uw oom, de minister, hier ook een rol in speelde (zie Documenten, autobiografie; zie CGVS 22/09/2015, p. 2). Dat alles wijst er op dat, indien u hierover de waarheid spreekt, u veeleer op goede voet stond met uw overheid en er over nauwe contacten beschikte. Het is dan ook opmerkelijk dat u momenteel door hen geviseerd wordt en ternauwernood aan de dood kon ontsnappen.”* Verzoeker brengt hier tegenin dat hij inderdaad oorspronkelijk een goede verstandhouding had met Polisario, maar dat pas na het uiten van kritiek deze goede verstandhouding was omgeslagen in vervolging. Het tart echter iedere verbeelding dat verzoeker, ondanks zijn vrees voor Polisario een attest van de vertegenwoordiging van Polisario in België en Luxemburg voorlegt, waarin wordt bevestigd dat hij ‘Sahrawi’ is, niet in het minst omdat het attest werd opgesteld op 16 november 2009, dus kort na zijn aankomst in België en nog vóór zijn asielaanvraag (dd. 18/09/2014). Dat verzoeker zich tot de partij wendde vooraleer asiel aan te vragen, valt allerminst te verenigen met een vrees voor vervolging vanwege diezelfde partij. Men mag namelijk verwachten dat hij, gezien de ernst van de door hem ingeroepen feiten en zijn vrees voor Polisario, meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen en niet zomaar de vertegenwoordiging van de vervolgende partij zou benaderen om een dergelijk document te bekomen. Ook het feit dat aan verzoeker een dergelijk document werd afgeleverd, wijst er allerminst op

dat hij door Polisario zou worden geviseerd. De ongefundeerde beweringen in het verzoekschrift dat de vertegenwoordiging van Polisario in België en Luxemburg geen consulaat of ambassade is en niet de regering van de Arabische Democratische Republiek Sahara vertegenwoordigt en dat de macht van deze vertegenwoordiging in België zeer beperkt is, doet geen afbreuk aan voorgaande overwegingen. Ook de opmerking tijdens het gehoor dd. 22 september 2015 dat het Front Polisario en de RASD officieel gescheiden zijn, kan te dezen niet overtuigen, temeer uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de president van de RASD, Mohamed Abdelaziz, een van de oprichters van het Polisario Front is en sinds 1976 ook de leider van de partij is. Daaruit blijkt duidelijk dat er een link en verwevenheid is tussen enerzijds het Polisario en de RASD.

2.3.3. Met de uiteenzetting dat hij omwille van zijn politieke overtuiging en de geuite kritiek tot tweemaal toe werd opgesloten, dat hij na deze tweede maal besloot om onder te duiken en het land uit te vluchten vooraleer hij verdere en/of zwaardere daden van vervolging zou moeten ondergaan en dat het dus duidelijk net deze vrees voor vervolging in zijn hoofde vanwege zijn politieke activiteiten is die er toe heeft geleid dat hij het land ontvluchtte, blijft verzoeker voorts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen en het poneren van een vrees voor vervolging, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *“Op basis van uw biografie en verklaringen kan evenmin worden geconcludeerd dat u moet vrezen voor vervolging. U bent namelijk allesbehalve precies over de ware toedracht van de feiten. Zo staat in uw autobiografie te lezen dat u omwille van uw politiek activisme ‘meermaals werd gefolterd’ en meerdere periodes in gevangenschap doorbracht (zie Documenten, autobiografie). Tijdens het gehoor maakte u echter geen gewag van foltering. Tijdens het gehoor verklaart u dat de ‘verschillende periodes in gevangenschap’ in werkelijkheid over twee arrestaties gaat (zie CGVS, 11/06/2014, p. 14). Ook uw verklaringen over uw gevangenschap zijn weinig concreet. Gevraagd om over uw detentie te vertellen verklaart u enkel dat men u van spionage voor de Marokkaanse autoriteiten beschuldigde. U zegt onomwonden dat u er verder niets over te vertellen heeft (zie CGVS, 11/06/2014, p. 14). Dat u bij het uit de doeken doen van uw asielrelaas niet verder geraakt dan dergelijke rudimentaire verklaringen, doet uiteraard twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid ervan. Ook uw autobiografie blijft, in tegenstelling tot de uitvoerige uiteenzetting over uw politiek gedachtegoed, zeer op de vlakte wat betreft de door u ingeroepen asielmotieven. In twee korte paragrafen zegt u weinig meer dan dat u bij UJSARIO actief was, van collaboratie werd beschuldigd, werd gefolterd, en gevangen werd gezet. Het valt ook op dat uw autobiografie geen uitspraak doet over de plaats waar u werd vastgehouden. Op de plaats waar de naam van de gevangenis hoort te staan, staat enkel [...] te lezen (zie Documenten, autobiografie). Tijdens het gehoor op 22 september 2015 geeft u aan gearresteerd te zijn geweest in 2009, tot twee jaar veroordeeld te zijn geweest doch na ongeveer twee maanden opsluiting in de Zeybia gevangenis te Rabouni, vrijgelaten te zijn geweest omwille van uw medische toestand en na bemiddeling van uw stam. Vervolgens werd u een tweede keer gearresteerd en gedurende vijf maanden opgesloten in een commissariaat ‘aan de buitenkant van de Sahara’ (zie CGVS, 22/09/2015, p. 4). In kader van uw schrijven dat u na het desbetreffende gehoor liet toekomen heeft u het dan weer over een arrestatie in 1999, tijdens dewelke u vijf maanden werd opgesloten en over een tweede arrestatie in 2006 tijdens dewelke u één jaar werd opgesloten (zie schrijven toegevoegd aan uw dossier dd.23/09/2015). Het hoeft geen betoog dat deze wisselende verklaringen uw geloofwaardigheid allerminst ten goede komen. Bovendien kunt u geen enkel document neerleggen ter staving van uw bewering tweemaal te zijn veroordeeld (zie CGVS, dd. 22/09/2015, p. 5).”* Hieraan kan nog worden toegevoegd dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor verklaarde dat hij omwille van zijn activisme problemen kreeg met zijn stam (administratief dossier, stuk 9, p. 14). Het moet dan ook bevreemdend worden geacht dat hij na zijn eerste veroordeling vervroegd zou zijn vrijgelaten omdat zijn gezondheid niet goed was en omdat de mensen van zijn stam hebben gevraagd om hem vrij te laten (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Deze verklaringen staan overigens haaks op verzoekers gezegden tijdens het eerste gehoor, waar hij beweerde dat hij twee keer werd vastgehouden, doch hij telkenmale vrijkwam via de inzet van zijn oom, die minister is (administratief dossier, stuk 9, p. 14).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar wordt uiteengezet dat hij doorheen het eerste gehoor meermaals gewag maakte van een neurologische aandoening die geheugenproblemen als gevolg heeft, hij ook tijdens zijn gehoor op 22 september 2015 aangeeft ‘gaten in zijn geheugen’ te hebben en hij tijdens dit gehoor een stuk neerlegt opgemaakt door ‘een neuroloog’ waaruit moet blijken dat hij wat betreft ‘oude data’ problemen heeft met zijn geheugen doch het hier een ‘document’ betreft zonder hoofding met daarop een slecht leesbare stempel, bovendien de vraag kan worden gesteld waarom hij zo lang heeft gewacht alvorens

een dergelijk stuk neer te leggen, daarenboven blijkt dat hij tijdens het neerschrijven van zijn autobiografie een duidelijk overzicht gaf van zijn wedervaren en dit in heldere bewoordingen uiteenzette en hij ook in zijn schrijven van 23 september 2015 een duidelijke en chronologische uiteenzetting van de ijkpunten in zijn leven gaf. Gelet op deze vaststellingen en overwegingen, welke in voorliggend verzoekschrift niet worden betwist, laat staan ontkracht, is de Raad van oordeel dat niet kan worden besloten dat eventuele geheugenproblemen de reden zijn voor verzoekers onvolledige, vage, rudimentaire en tegenstrijdige verklaringen.

2.3.4. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, hebben de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven, geen betrekking op details maar raken deze wel degelijk aan de kern van zijn relaas aangezien zij betrekking hebben op feiten die rechtstreeks verband houden met zijn beweerd vrees voor vervolging en bijgevolg ook aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Het geheel van hoger weerhouden vaststellingen en overwegingen volstaan dan ook om verzoekers asielaanvraag als ongegrond af te wijzen.

2.3.5. Waar verzoeker nog stelt dat hij in 1998 ernstig gewond geraakte bij de ontploffing van een landmijn, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel dat, gesteld dat verzoeker werkelijk slachtoffer werd van het door hem beschreven voorval, dit niet volstaat om van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te spreken. Het betreft namelijk een eenmalig, geïsoleerd incident waarbij verzoeker op jammerlijke wijze betrokken raakte. Het gebruikte explosief was niet persoonlijk tegen hem gericht en in de jaren die volgden waren er, zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, geen bijkomende aanwijzingen dat hij werd gevisieerd met het oog op vervolging. Dit terwijl hij naar eigen zeggen nog tot 2009 in het kamp verbleef. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat dergelijke feiten zich niet meer opnieuw zullen voordoen. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.3.6. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kunnen de door verzoeker voorgelegde documenten zijn geloofwaardigheid niet herstellen. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op generlei wijze betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die

zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan immers geenszins blijken dat er in de Westelijke Sahara actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in meest ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS